

No. 22.

En ny Kjærligheds-Vise.

Mel. I Kana Stad et Bryllup stod, eller:
Adio, Farvel for sidste Gang.

1. Med ængstet Sind og Hjerte knust Begynder jeg min Sang; Min Ro er borte fra mit Bryst Nu som saa mangen Gang. Et Bæger fyldt med Smerte stor Jeg nu udtømme maa, Dg ingen Blomst paa Veien gror, Hvor jeg bedrøvet gaar.

2. Men hvorfor er jeg forrigfuld, Jeg, som endnu er ung? — O, jo min Ven, som før var huld, Gjør nu min Skjebne tung, Idet hun mig nu har forladt Dg vil ei være tro; Naar jeg maa tabe saadan Stat, Kan jeg da være fro?—

3. At, jeg var Varn og var uklog, Ei 16 Aar jeg var, Da Kvinden Hjertet til sig drog. Ved Kjærlighed vel rar. En Pige jeg udsaa til Brud, Skjönt lidet overtænkt, Da Elskov blev Fornuftens Gud, Saa Daarstaben blev glemt.

4. Da jeg i Pigens Faderhjem Var i Besøg saa smukt, Blev hun mig kjær som eget Lem, Dg Munden blev oplukt; Jeg spurgte hende kærligt stent: Vil du mig være Ven? Hun svarte: „Ja, jeg før har tænkt At elske dig igjen.“

5. Derpaa hun i Samtalen glad Fortalte elskeligt, At hun til Herren forhen bad Om at saa eie mig, Her blev forenet Hjerter to I sand Oprigtighed, Dg disse vil kun sammen bo, Hvis ikke — haardt de led.

V box 22:639

6. Dog et er vist, jeg godt forstod Helt længe Pigens
Lyst; Hun ved sin Færd mig skønne lod, At hun mig har i
Dybt. Derved hos mig den Tanke steg At elste Kvindesjæl?
Hvo have ei gjort samme Streg I Ungdoms Alder skøn?

7. Jeg spurgte om Forældres Sind Til saadan vigtig Sag.
Hun sa': „min Mor er ei saa blind I sligt at gjøre Brag;
Thi hun forgjæves før har sagt At stille elste hen; Ei Sted-
far her for mig har Røgt“, Saa svarede min Ven.

8. Saa elste jeg en yndig Ven, Og jeg gjenelsket blev;
Et Brev fra hende snart kom frem, Som Blod i Rinden drev.
I dette Brev hun skrev saa glad: „Jeg kjerligt Minde bær
Om dig og Elskovspagtens Dag, Da jeg for dig blev kjær.“

9. To Breve sendte jeg med Lyst Til Venteskæben kjær;
En Tid det nu hos os blev lyst; Thi jeg ei hjemme er.
Min Hu mig drev til østlig Strand, Til Lærerskolen god,
Kun 17 Aar jeg var den Gang, Jeg grædende bortdrog.

10. Det første Halvaar lyst henvandt, Ved Jul jeg dog
kom hjem; Min Kjerest sa', „ei Ro jeg sant! Før jeg saa
dig, min Ven. Derfor af Længsel jeg og nu Dit Hjem be-
søge lod“, At hun mig elste høit i Hu Enhver da godt forstod.

11. Min Elsterinde bad om Brev I næste Skoleaar; Af
Frygt for Ewig, jeg dog ei skrev, Saa hun bedrøvet gaar.
For mig hun græd nu bitterlig, Men hør, min Ven saa god.
Ei tænkte jeg at narre dig, Om dine det tillod. —

12. Nu sidste Skoleaar løb ud. Og Gud gav Kraft og
Mod, Saa Prøverne ved Hovedbrud Jeg ganske bra bestod.
Saa kaldte „glade Jul“ mig hjem, Og snart jeg fik et Brev;
Af Taarer var det presset frem Og mange Suk og Saar.

13. Fra haabløs Ven var dette Brev, Ei længer holdt
hun sig; Thi Kjerligheden hende drev, Saa hun skrev først
til mig. Helt trostesløs hun spurgte nu: „Har du mig nu
forglemmt? Med god Samvittighed i Hu Du gjør ei saadant slemt.“

14. Men mer hun skrev, som rørte mig, Idet hun sagde
saa: „Fra første Stund jeg skued dig, Du mig paa Hjertet
saa; Men jeg dog ei begyndte med Vort Venstreb her paa Jord,
Og aldrig skal jeg ende det; Thi Ewig i mig ei bor.“

15. Da hun dertil om Trostebad, Som før jeg elskede,
Saa jeg endog den samme Dag Til hende smukt gjenskræved.
Et Løfte om sand Kjerlighed Strøg Taarer bort fra Kind,
Min Ven blev glad og skrev to Brev Til mig med trostet Sind.

16. I sidste Brev hun beder ømt: „Du maa ei narre
mig.“ Derom jeg aldrig haver drømt, Jeg ved Gud hader
Ewig. Nu Tiden for mig yndig gik; Men snart blev slutt mit
Haab; Thi jeg en slem Medbeiler fik, Som truede sig Lov.

17. En Rejse dog snart førte mig Hen til min kære Ven;
Jeg spurgte, om hun mente Ewig. Men „Nei“ herpaa kom
frem End tænkte jeg, at hendes Moder Udsatte Elskovsild. Paa
Spørgsmaal fik min Ven de Ord: „Gjør heri, som du vil.“

18. Alligevel jeg Gange to tilbød at ende Alt; Med
Graad hun bad: „o, vær mig tro; Thi du er jo mit Alt.“
Jeg sagde: jeg er altsaa tryg, Om dig som trofast Ven? „D,
ja vær det, og derpaa byg!“ Sligt Svar hun gav igjen.

19. Saa eier jeg, om ikke mer, Dog hendes høire Haand,
Som hun mig efter Løfter sler Til Pant paa Trostebads Baand
Ved Afsked villig rakte frem Med mange Venneord Og alt,
hvad her er sagt min Ven, Du ved er Sandhed god.

20. Nu kan enhver da tænke sig, At jeg blev tryg og
glad; Ei mere frygted jeg for Ewig, Saa vi blev skilte ad;
Thi ingen Sjæl nu vente kan Bedrag fra denne Ven, Som
selv har sagt — fra Jødestrand Med mig vil glad gaa hen.

21. Og dog Skilsmisjens tunge Dag Jer ser, om Uger
feks; Hun stiller os ved Utrøstebad, Hun knækker Elskovs Bæst;
Thi ved et Brev hun siger mig: „Nu er vort Venstreb endt,
Forældrene de tvinger mig Dertil, om det er slemt.“

22. Men ve Jer for det haarde Stød, I da mit Hjerte
gav; Jeg sikkert bær det til min Død, Det følger mig i Grav.
Tænk, fraaars gammel Bæst var stor, Og Hjertet knyttet var,
Derfor Jers grumme Skilleord Livstraaden haardt det skar.

23. Og I min Vens Forældre god, I gjorde ikke vel,
Den Onde Jer med Haardhed slog Og blinde eders Sjæl,
Da I berøvet mig en Skat, Som var for mig saa kjær. I
angrer der i Dødens Nat, I nægted vort Begjær.

24. Tænk, jeg og eders Datter god I al Oprigtighed I
fire Aar forenet stod Ved vakkert Kjerlighed, Og dog kom I
og haardt os hød At ende Pagten tro; Jeg mindes det vist
til min Død, I skar vort Baand ito.

25. Men jeg er fattig, I er rig, Derfor jeg vistes bort;
Jers Datter var for god for mig, Hun var vel noget stort?
Men Verdens Børn har jævnt kun Lid Til Guds, som er
kun Muld, Og i har vist i sidste Tid At mangle Troens Guld.

26. Er nu Rigdom varigt Pryd, Hvorfor da hører
man Et evigt Ve, en Sammerlyd Af hin den rige Mand? —
En Lazarus var fattig her; Nu er han rig hos Gud; Men
saadant glemt af eder er, At Tro er dyrest Skrud.

27. Ja! I er saare tvivlende Om Guds Forsyn og
Hjælp; Thi I borttog min elskede Med Vantro uden Ret.
En rig min Ven I give vil Og agter ei Bedrag; Men
tænk; om saadant syndigt Spil Er Herren til Behag.

28. Dog du, min Ven, hør mine Ord! Du største Skylden
bær! Har du ei sagt, „for alt paa Jord Du mig vil have
kjær?“ Hvorfor da nu saa skammelig At svige mig din Ven?
Din Mor ei var saa haard mod dig, At Ret du ei fik frein.

29. Men i dig selv var og Bedrag, Det saa jeg tydelig,
Da du var haard den sidste Dag, Jeg talede med dig. Da
vidste du ei heller ret, Om du vilde holde Ord. Selv om
Udsættelse til det, Du fik af Far og Mor.

30. Nu har du brudt din Trostabsed, Nu har du glemt din Pagt; Tænk Himlens Gud, han sikkert ved, Hvad du har lovt og sagt. Kan du nu have roligt Sind? Blir ved Bedrag du from? Kan du med Glæde træde ind For Herrens strenge Dom?

31. Var du ei den, som engang skrev: „Jeg aldrig ende vil?“ Har du ei givet Løfter fler Om evig Elstobsild? Var du ei den, som mig forbød At slutte i god Tid? Og bad du ei engang saa sød: „At kjære nar mig ei!“

32. Af Skam du nu maa blive bleg, Om du slikt mindes ret; Fra hvert et Løfte du bortveg, O, du har handlet slet! Kun godt jeg tænkte for om dig, Derpaa Gud Vidne er, Skjønt I mistænksom var om mig Og Skyld for alt mig gjer.

33. Men skjælvende du engang staar, Naar som en andens Brud, Du frem for Herrens Alter gaar, Der staar du for din Gud! Hvad vil du svare for ham da? Er fra Bedrag du fri? Og derpaa du dog svarer „Ja“, Men lyver stræffelig.

34. Og I Forældre tænk den Dag; Du Mor se Datter din! Der staar hun bleg og næsten svag Med fæste Ben sin. Til Løgner hun da gjør sin Gud, Et Ja for Nei hun gjer, Er slikt udaf en kristen Brud? Mon Gud slikt Haan ei ser?

35. Du mig i Minde da og faar, Og for din brugte Ed Samvittigheden haardt dig slaar, Den siger du mig sveg. Sig du ei med Forældrene. Slikt mange haver gjort. I ved fket ei hvad dem mon ske, Naar Døden tar dem bort.

36. Kun en i din Familjes Gren Er fri for dit Bedrag; I andre vare haard som Sten, Om jeg jer venligt bad, Den samme min Standsbroder er, Han frygtede Guds Bud: I andre vide maa, I hær Stor Skyld for mig og Gud.

37. Nu haaber jeg, min elste Ven, At du er bleven rørt; Men hør mig, og din Synd erkjend, Saa er mit Suk hønhørt, Om det var ærgerligt du mig Uventet nu bedrog, Saa elsker og tilgjer jeg dig, O, du troløse Blod.

38. Du er nu dine til Behag, En rig du tar igjen; Giv Lykke følge dig hver Dag! Lev vel med ham, din Ven! Glem mig, hvem I har gjort til Nar, var ringe, blev forstødt, Derfor jeg ønsker, at jeg var I Himlen alt indlukt.

39. Kom elste, lad os skifte gaa Til Himlens Paradis. Om vi forenet hisset staa Og synger Herrens Pris, Dertil ei Verdens Trælles Ord Det mindste sige kan: Har de end skilt og her paa Jord, Hift gjør de dog ei Nan.

40. Saa stilles vi, — det er din Sag, Du løsnar Elstobs Baand; Gud saml os dog i Himlens Stad, Naar vi opgjer vor Aand! Vi stilles nu, men haaber vel At sees hift hos Gud; Nu siger jeg bedragne Sjæl: Farvel troløse Brud! —

Stavanger. Tilkjøbs hos P. E. Torgersen.